

Sygn. akt: II K 90/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Marcin Frelik

Protokolant – Rafał Kawałowski

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r. sprawy **A. M.**, ur. (...) w W., syna J. i I., oskarżonego o to, że:

w dniu 31 stycznia 2015 r. na ul. (...) w miejscowości T., powiat (...), woj. (...), kierował samochodem marki F. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu Alkometr (...) dały następujące wyniki: I – 0,97 mg/l, II – 0,83 mg/l, III – 0,81 mg/l, tj. o przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.,

I. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. M. oskarżonego uznaje za winnego tego, że w dniu 31 stycznia 2015 r. w T., w powiecie (...), prowadził w ruchu lądowym samochód marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu dały wyniki: 0,97 mg/l, 0,83 mg/l oraz 0,81 mg/l, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. w brzmieniu ww. ustawy obowiązującym w dniu 31 stycznia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., i za to na ww. podstawie skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu ww. przepisów obowiązującym w dniu 31 stycznia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby, zaś na podstawie art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w okresie próby oddaje go pod dozór kuratora;

III. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

IV. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym na okres 2 (dwóch) lat;

V. Na podstawie art. 63 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego w pkt IV środka karnego zalicza okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 31 stycznia 2015 r. do dnia 18 listopada 2015 r.;

VI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt: II K 90/15

UZASADNIENIE

Z uwagi na okoliczność, że wniosek obrońcy oskarżonego A. M. o sporządzenie uzasadnienia wyroku orzeczonego w niniejszej sprawie w dniu 18 listopada 2015 r. dotyczy części odnoszącej się do rozstrzygnięcia o karze, uzasadnienie, w myśl art. 423 § 1a k.p.k., ograniczone zostało jedynie do tego zakresu.

Wymierzając oskarżonemu A. M. karę za przypisane mu przestępstwo sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Za okoliczność obciążającą A. M. sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, przejawiający się w postaci zamiaru, w jakim oskarżony działał, oraz w rodzaju naruszonych przez niego: dobra chronionego prawem i reguł ostrożności. Zachowanie oskarżonego jednoznacznie wskazuje, że przypisanego mu czynu dopuścił się on działając w zamiarze bezpośrednim. Miał on bowiem pełną świadomość, że wcześniej spożywał alkohol oraz że prowadząc samochód w stanie, w jakim się znajdował, popełnia przestępstwo. Prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości A. M. naruszył jedną z podstawowych zasad w ruchu drogowym, dopuszczając się przestępstwa, które bardzo często w sposób bezpośredni zagraża najwyższemu dobrom chronionym prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkiemu. W tym miejscu zauważyć należy, że oskarżony jest niedoświadczonym kierowcą, gdyż uprawnienie do prowadzenia pojazdów kategorii B wydane mu zostało w dniu 25 września 2012 r. (k. 17), a więc w dacie zdarzenia posiadał je od nieco ponad 2 lat. Oczywistym jest zatem, że jego zachowanie tym bardziej zagrażało bezpieczeństwu innych uczestników ruchu drogowego, w tym pasażerze prowadzonego przez niego samochodu. Wymierzając A. M. karę sąd miał też na uwadze fakt, że zawartość alkoholu w jego organizmie wyraźnie, bo niemal czterokrotnie, przekraczała normę wskazaną w przepisie art. 115 § 16 k.k. Badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone po zatrzymaniu go krytycznego dnia dały wyniki: 0,97 mg/l, 0,83 mg/l oraz 0,81 mg/l (k. 2). Tymczasem w myśl art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l, albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Z kolei za okoliczność łagodzącą sąd uznał fakt, że A. M. nie jest osobą zdemoralizowaną. Nie był on uprzednio karany za popełnienie przestępstwa (k. 49), jak też nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 50). Tak więc popełnienie przez niego przypisanego mu czynu uznać należy za zachowanie incydentalne. Za okoliczność łagodzącą uznać też należało fakt, że oskarżony w toku rozprawy głównej wyraził, w przekonaniu sądu, szczerą skruchę. Wskazał on mianowicie, że żałuje tego, co zrobił, jak też, że wie, iż to był jego duży błąd (k. 66v.). Wymierzając oskarżonemu karę sąd miał też na uwadze fakt, że z uwagi na porę dnia (około godz. 23.30) natężenie ruchu na drodze, po której jechał prowadzony przez niego pojazd, było znikome, zaś odcinek drogi, jaki miał do pokonania – krótki, bo wynoszący około 6 km (k. 67), a co za tym idzie, jego zachowanie powodowało o wiele mniejsze zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, niż gdyby prowadził auto w porze bardziej wzmożonego ruchu i na dłuższym odcinku. Nie mniej jednak przypomnieć należy, że nawet przy tak małym natężeniu ruchu zachowanie oskarżonego zagrażało bezpieczeństwu chociażby pasażerki prowadzonego przez niego pojazdu. Wreszcie za pewną okoliczność łagodzącą sąd uznał warunki, w jakich oskarżony się wychowywał. Wychowywał się on mianowicie bez matki.

Mając na uwadze omówione powyżej okoliczności sąd doszedł do przekonania, że wymierzona oskarżonemu A. M. kara spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a więc karę, której wykonanie, przy wystąpieniu pozostałych przesłanek wskazanych w art. 69 § 1 i 2 k.k., można warunkowo zawiesić na okres próby.

Sąd może zawiesić wykonanie kary jedynie w sytuacji, gdy jest przekonany, że skorzystanie z takiej możliwości będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Prognozę kryminologiczną ustala się w oparciu o postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Zawieszając wobec A. M. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby sąd doszedł do przekonania,

że groźba zarządzenia wykonania tej kary spowoduje, że oskarżony będzie respektował porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte. Za zawieszeniem wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności przemawiała nadto okoliczność, że popełnienie przez niego przypisanego mu występku miało, zdaniem sądu, charakter incydentalny. Oskarżony wszak nie był uprzednio karany za popełnienie przestępstwa, jak też nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Powyższe okoliczności spowodowały, że sąd warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności na najkrótszy z przewidzianych przepisem art. 70 § 2 k.k., trzyletni okres próby.

Z uwagi na okoliczność, że A. M. jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 k.k. oraz wobec faktu, że dopuścił się on przestępstwa umyślnego, warunkowo zawieszając wykonanie na okres próby wymierzonej mu kary pozbawienia wolności sąd był zobligowany do oddania go w okresie próby pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym. Oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sąd orzekł na podstawie art. 73 § 2 k.k.

Wobec warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej A. M. kary pozbawienia wolności sąd uznał, że zasadnym było orzeczenie wobec niego kary grzywny. Ustalając ilość stawek dziennych kary grzywny sąd wziął pod uwagę omówione powyżej okoliczności łagodzące i obciążające, zaś wysokość stawki dziennej tej kary – warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego. Okoliczność, że oskarżony pozostaje aktualnie bez pracy (k. 66v. i 65), nawet przy uwzględnieniu tego, że jest on młodym i zdrowym mężczyzną, na którego utrzymaniu nie pozostają inne osoby, pozwoliła sądowi na ustalenie w stosunku do niego wysokości stawki dziennej grzywny jedynie na minimalną przewidzianą przez przepis art. 33 § 3 k.k. kwotę 10 zł.

W myśl przepisu art. 42 § 2 k.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. W przekonaniu sądu wskazane powyżej okoliczności, w tym w szczególności z jednej strony fakt, że A. M. krytycznego dnia prowadził samochód znajdując się w stanie znacznej nietrzeźwości, rażąco naruszając jedną z podstawowych zasad obowiązujących w ruchu drogowym, gdyż w ten sposób należy traktować podjęcie przez niego decyzji o prowadzeniu auta po uprzednim spożyciu alkoholu, z drugiej zaś fakt, że natężenie ruchu drogowego w chwili prowadzenia przez niego samochodu było znikome, planowany przez niego odcinek drogi, jaki miał przebyć, nie był długi, oraz fakt, że nie był on uprzednio karany za przestępstwa ani za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, a nadto rodzaj pojazdu, jaki prowadził oskarżony, spowodowały, że uzasadnione było orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym na okres 2 lat. W tym miejscu zauważyć należy, że w myśl art. 43 § 1 k.k. zakaz prowadzenia pojazdów orzeka się w latach – od roku do lat 10, a co za tym idzie, mając na względzie powyższe okoliczności, w realiach niniejszej sprawy w żadnym razie nie można było orzec krótszego zakazu, niż orzeczony w pkt IV wyroku. Na marginesie wskazać trzeba, że w obecnych czasach niewątpliwie brak uprawnienia do prowadzenia pojazdów może znacznie utrudnić osobie nieposiadającej takiego uprawnienia zdobycie pracy. Jednakże orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów jest naturalną konsekwencją popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k.

Wobec faktu, że w dniu 31 stycznia 2015 r. zatrzymane zostało prawo jazdy oskarżonego, sąd na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet wskazanego w poprzednim akapicie środka karnego zaliczył okres zatrzymania tego dokumentu od daty zatrzymania do dnia ogłoszenia wyroku.

Mając na uwadze omówioną wyżej sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego A. M. oraz fakt wymierzenia mu kary grzywny, sąd zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, że uiszczenie przez niego dodatkowo tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe. W przedmiocie tym sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

W tym miejscu zauważyć należy, że orzekając w niniejszej sprawie sąd zastosował ustawę Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 stycznia 2015 r., a więc w dacie popełnienia przez A. M. przypisanego mu przestępstwa. Uczynił to z uwagi na okoliczność, że w realiach niniejszej sprawy ustawa ta w czasie popełnienia przez oskarżonego tego czynu była niewątpliwie dla sprawcy względniejsza niż obowiązująca w dacie orzekania (vide art. 4 § 1 k.k.). Wynika to chociażby z faktu, że stosując stan prawny obowiązujący w dacie wyrokowania sąd byłby zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju na okres nie krótszy niż 3 lata (vide art. 42 § 2 k.k.) oraz do orzeczenia wobec niego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 zł (vide art. 43a § 2 k.k.).

W tym stanie rzeczy należało orzec jak powyżej.